

spurgte det ærede Medlem ligeledes, om det Lovforslaget bestemmer her om, at Thyndeløn skal gaa forud for Underpant i Løsøre, naar det var pantsat sammen med den faste Ejendom, skulde have tilbagevirkende Kraft. For det kunde han ikke antage, da der ikke staaar noget derom i Lovforslaget. Ja, saadan kan man naturligvis sagtens sige, naar man ikke har andet at bemærke; men jeg skal henvise det ærede Medlem til at læse Rancelli-plakat af 23de Juli 1819, som det ærede Medlem burde have gjort sig bekendt med, naar han vilde tale om denne Materie. Det er denne Rancelliplakat, som har indført hele Fortrinsretten for Thyndeløn, fremfor Underpant i Løsøre. Denne Rancelliplakat er ganske kort, og jeg skal med den ærede Formands Tilladelse oplæse den; den lyder saaledes: „at alle de Fordringer, som efter Loven og Anordningerne ere privilegerede til i Tilfælde af Konkurs, at nyde Fortrin for simple chirografariske Fordringer, i Fremtiden ogsaa bør have Fortrin for de Fordringer, der ere forbundne med Underpant, for saa vidt dette ikke bestaar i faste Ejendomme; dog at denne Bestemmelse ikke skal komme nogen til Skade med Hensyn til alt erhvervede Panterettigheder.“ Man ser altsaa her, at i 1819, da Lovgiveren indførte denne Fortrinsret for Thyndeløn fremfor Underpant i Løsøre, ansaa Lovgiveren det for nødvendigt udtrykke sig, at sige: dog skal denne Bestemmelse ikke komme nogen til Skade med Hensyn til alt erhvervede Panterettigheder; og Lovgiveren siger det naturligvis ikke for at sige noget overflødig, men fordi han gif ud fra, at hvis han ikke udtrykkelig sagde dette, vilde det omvendte være Tilfældet, og saaledes er det naturligvis ogsaa Tilfældet her, at da man ikke tager noget særligt og udtrykkeligt Forbehold over for alt erhvervede Panterettigheder, saa gaar Fordringen forud for de alt erhvervede Panterettigheder. Det vilde det ærede Medlem for Maribo Amts 5te Valgkreds ikke have spurgt mig om, hvis han havde gjort sig bekendt med Rancelli-plakaten af 23de Juli 1819. — Over for det ærede Medlem for Køge (Alberti) skal jeg blot gøre den Bemærkning, at §§ 1 og 2 i Lovforslaget, saaledes som det foreligger her til 2den Behandling, efter min Opfattelse er en Indskrænkning i Thyndets nu bestaaende Ret, og jeg kunde for saa vidt ikke have noget imod at fratage de to Paragraffer, for jeg har egentlig ingen Interesse i at gøre nogen Indskrænkning i Thyndets materielle Retstilstand. Jeg har blot anset det for rimeligt, naar man sikrer Thyndets Løn, saa at gøre en Indskrænkning i den ret vidtgaende

Fordring, som Thyndet efter min Formening kan have, naar der gøres Udlæg i en Ejendom. Naar der gøres Udlæg i en Ejendom, og Ejendommen ophører at blive drevet for Husbondens Regning, og der kommer en ny Husbond, saa har Thyndet efter Thyndelovens § 30 — som om det var bortvist af Tjenesten i Utide — Krav paa Løn indtil næste Fardag, som indtræder et halvt Aar derefter, og Kostpenge i 8 Uger. Det er efter min Mening ganske klart, og jeg er overbevist om, at Domstolene ville følge denne Opfattelse. Der foreligger en enkelt Dom, som peger i denne Retning, om den end ikke er aldeles afgørende. Men over for dette Forhold er det, at jeg har ment at imødekomme det Ønske, som det ærede Medlem for Køge fremkom med under 1ste Behandling, idet det ærede Medlem ønskede, at Thyndet skulde stilles saaledes, at det kunde blive tvunget til at blive paa Gaarden. Men der har ikke ladet sig finde nogen tænelig Udvej dertil, og det vilde maaske heller ikke være rigtigt; thi det vilde være et Brud paa det store Princip, at man ikke skal kunne tvinge Thyndet til at gaa over fra den ene Husbond til den anden. Men saa har Udvalget ment, at man maaske kunde gaa en Mellemvej, idet der bliver en Opfordring for Thyndet til at blive paa Gaarden, naar det er stillet saaledes, at hvis det gaar, skønt det kunde blive, faar det Løn til den Dag, da det gaar, mens det faktisk nu efter Thyndelovens §§ 30 og 46, maa have Krav paa Løn endnu i et halvt Aar og Kostpenge i 8 Uger. Thi hvad man nu maa mene om det ene eller det andet Tilfælde af Udlæg, maa det være klart, at naar de Ord, som staa i § 1, og som skulle søjes til § 43 i Thyndeloven: „naar den Bedrift, hvortil Thyndet er fæstet, paa Grund af Udlæg ophører at drives for Husbondens Regning“, ere opfyldte, saa er der indtraadt et Tilfælde, hvor Thyndet har Lov til at gaa, det vil sige, gaa fra den Bedrift, hvor det hidtil har tjent. Det er sikkert, at naar en Mand, som ejer en Gaard, har fæstet et Thynde, og der derefter gøres Udlæg, og Udlæget føres saa vidt frem, hvad enten det sker straks eller senere, at Gaarden ikke længere drives for den gamle Husbonds Regning, saa er Thyndet, som er fæstet til den gamle Husbond, ikke forpligtet til at tjene paa den Gaard længere. Det Tilfælde vil jo næsten aldrig foreligge praktisk, at den gamle Husbond har Brug for Thyndet og vil flytte det med over paa en anden Bedrift; Sagen vil altsaa i Realiteten og i det praktiske Liv altid stille sig saaledes, at Thyndet gaar. Jeg kan derfor ikke se andet,